

Dnia 16 października 2019 r.

Sygn. akt II K 1504/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Zielińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej I. Maliszewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02.10.2019 r. w Toruniu

sprawy

A. K.

syna J. i E. z d. R.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 września 2018 roku około godz. 11:40 w T. przy ul. (...), podczas kontroli drogowej związanej z popełnieniem wykroczenia w ruchu drogowym, ruszając w sposób gwałtowny pojazdem marki V. o nr rej. (...), potrącił podejmującą wobec niego czynności służbowe funkcjonariuszkę Straży Miejskiej w T. M. B.. doprowadzając do jej upadku, skutkującego powstaniem obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy biodra prawego, stłuczenia okolicy kolana prawego, otarcia naskórka podudzia prawego oraz krwiaków okolic pośladków, naruszając w ten sposób czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż siedem dni,

- tj. o czyn z art. 222 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

o r z e k a :

I. oskarżonego A. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 222 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, po zastosowaniu art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 222 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającą na wykonaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. B. kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. B. kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 410 (czteryście dziesięć) złotych tytułem wydatków poniesionych od chwili wszczęcia postępowania.

Sygn. akt II K 1504/18

UZASADNIENIE

W dniu 9 września 2018 roku funkcjonariusze Straży Miejskiej w T. M. B. i H. M. pełniły służbę w rejonie (...) starówki. Około godziny 11.40 M. B. na ulicy (...) zauważyła pojazd marki V. (...) koloru szarego o numerze rejestracyjnym (...), który był zaparkowany na miejscu przeznaczonym dla osób niepełnosprawnych. Obok pojazdu stał mężczyzna, w pojeździe była pasażerka. M. B. podeszła do pojazdu, zapytała mężczyznę czy jest kierowcą pojazdu i poprosiła o okazanie karty osoby niepełnosprawnej. Mężczyzna odpowiedział, że nie posiada takiej karty. Wówczas funkcjonariusz poinformowała go o popełnionym wykroczeniu. Poprosiła mężczyznę o okazanie dokumentu prawa jazdy jednak kierowca stwierdził, że chce spalić papierosa i odjedzie. M. B. ponownie poprosiła mężczyznę o okazanie prawa jazdy. T. odparł, że może pokazać dowód rejestracyjny. M. B. ponownie poprosiła o okazanie prawa jazdy. Mężczyzna wsiadł do pojazdu na miejsce kierowcy i zamknął drzwi. W tym czasie druga z funkcjonariuszek H. M. stanęła na wysokości lewego przodu pojazdu. Mężczyzna zaczął czegoś nerwowo szukać w samochodzie, po chwili włożył kluczyki do stacyjki pojazdu. Wówczas M. B. otworzyła drzwi od strony kierowcy, stanęła pomiędzy drzwiami a kierowcą i wydała polecenie okazania dokumentu. Wówczas mężczyzna uruchomił silnik samochodu i zaczął wykonywać manewr cofania. Kierujący cofnął pojazd o 1-2 metry a potem ruszył do przodu. M. B. została uderzona drzwiami po czym upadła na jezdnię. Kierujący V. nie mogąc włączyć się do ruchu z uwagi na jadące pojazdy wjechał na chodnik i odjechał z miejsca zdarzenia. Przejżdżający ulicą kierowca samochodu S. powiadomił pogotowie ratunkowe, które zabrało M. B. do (...)w T..

M. B. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy biodra prawego, stłuczenia okolicy kolana prawego, otarcia naskórka podudzia prawego oraz krwiaków okolic pośladków. Wskazane obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni.

Kierującym samochodem V. okazał się A. K..

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego A. K. – k. 44-45 akt,

zeznania świadka M. B. – k. 12-13, 93-94 akt,

zeznania świadka H. M. – k. 27 akt,

zeznanie świadka P. O. – k. 40 akt,

opinia sądowo-lekarska – k. 18-19, 57 akt,

dokumentacja fotograficzna – k. 51-52 akt,

szkic miejsca zdarzenia – k. 3 akt,

dokumentacja medyczna – k. 16, 53 akt,

zapis monitoringu miejskiego – k. 34 akt,

Oskarżony **A. K.** był karany sędownie za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowód: karta karna – k. 60 akt

Oskarżony A. K. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Oskarżony wyjaśnił, że w jego opinii strażniczka nie upadła kiedy wyjeżdżał samochodem z miejsca parkingowego. Wskazał, że tego dnia przyjechał z ojcem do fundacji (...) a on wziął samochód i odjechał. Wyjaśnił, że nie posiada prawa jazdy, jest w trakcie jego wyrabiania a gdy zauważył strażniczki miejsce przestraszył się, że zabiorą mu samochód i dlatego spanikował i gdy wsiadł do pojazdu odjechał nim. Dodał, że nie widział aby potrącił jedną ze strażniczek bo one były po lewej stronie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, które są niejasne, niespójne i sprzeczne ze zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, w tym z jasnymi i spójnymi zeznaniami pokrzywdzonej M. B. oraz świadków H. M. i P. O., którym Sąd dał w pełni wiarę. Sąd uznał, iż wersja podawana przez oskarżonego stanowi próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej lub umniejszenia swojej winy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków M. B., H. M. i P. O. albowiem są one jasne, spójne, zgodne i wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie w sposób możliwie dokładny przedstawili zachowanie oskarżonego i stosunek do umundurowanych funkcjonariuszy Straży Miejskiej. Zarówno pokrzywdzona jak i świadkowie nie mieli żadnego racjonalnego powodu aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego. Sąd uwzględnił zeznania funkcjonariuszy Straży Miejskiej, z których wynikało wprost, że zachowanie oskarżonego miało związek z czynnościami służbowymi. Jak wynika z wersji pokrzywdzonej nie było żadnej bezpośredniej przyczyny ze strony funkcjonariuszy, która mogłaby w jakikolwiek sposób usprawiedliwiać zachowanie oskarżonego. Funkcjonariusze w żaden sposób nie sprowokowali oskarżonego do określonego zachowania a podjęcie przez nich interwencji także nie może być traktowane jako przejaw braku profesjonalizmu lub zachowanie naganne. To właśnie zachowanie oskarżonego doprowadziło do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia.

Sąd podzielił ustalenia zawarte w opiniach sądowo-lekarskich. Przedmiotowe opinie zostały sporządzone w sposób fachowy i przez osobę dysponującą wysoką wiedzą fachową. Brak było podstaw do kwestionować ich wiarygodności i rzetelności.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, pism i protokołów zebranych w toku postępowania, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, nie budzi wątpliwości, iż A. K. swoim czynem wyczerpał znamiona występku z art. 222 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Naruszenie nietykalności cielesnej nie wymaga naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Jeżeli taki skutek nastąpi, możliwy jest zbieg przepisów z art. 222 § 1 kk z art. 157 § 1 kk, bowiem czyn zabroniony określony w art. 222 § 1 kk pozostaje w zbiegu właściwym z typami czynów zabronionych określającymi przestępstwa przeciwko zdrowiu.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 223 § 1 kk stwierdzić należy ponad wszelką wątpliwość, że ustawodawca mówiąc o niebezpiecznym przedmiocie wyraźnie odwołuje się do jego cech, a nie sposobu jego użycia. Tym samym chodzi o przedmioty niebezpieczne same w sobie, które w rękę sprawcy mogą stać się narzędziami tak niebezpiecznymi jak broń palna czy nóż. Sąd podziela pogląd, iż **najechanie samochodem na policjanta nie stanowi używanie innego niebezpiecznego narzędzia** (wyrok SA w Krakowie z 17.07.2003 r., II AKa 161/03, KZS 2003/9, poz. 20; wyrok SA w Lublinie z 16.04.2014 r., II AKa 61/14, niepubl.; odmiennie wyrok SA w Katowicach z 31.10.2000 r., II AKa 273/00, LEX nr 1551917, cyt za: R.A. Stefański, Kodeks karny..., s. 425). Sąd Najwyższy w postanowieniu z 11.03.2003 r., V KK 148/02, LEX nr 1143690 stwierdził, że używanie przez sprawcę samochodu w sposób stanowiący poważne zagrożenie dla życia i zdrowia funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej przy dokonywaniu czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego nie realizuje znamion z art. 223. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w przytoczonym powyżej orzeczeniu, „samochód pomyślany został jako środek transportu, mający z założenia być przedmiotem bezpiecznym a jego rozwiązania konstrukcyjne zmierzają do uczynienia z niego przedmiotu coraz bardziej bezpiecznego tak dla kierowcy jak i innych użytkowników ruchu drogowego. Nie może być zatem zaliczony do przedmiotów podobnie niebezpiecznych jak broń palna lub nóż, w rozumieniu art. 280 § 2 kk lub 223 kk”.

Mając na uwadze to, iż kara jest przede wszystkim środkiem polityki karnej umożliwiającym osiągnięcie celów prewencyjnych i represyjnych, a w szczególności ma zapobiec ponownemu popełnieniu przestępstwa przez sprawcę i skłonić go do przestrzegania porządku prawnego Sąd postanowił wymierzyć oskarżonemu karę ograniczenia wolności.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonej kara **1 (jednego) roku ograniczenia wolności** jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oskarżonego a przede wszystkim spełni swą rolę w zakresie prewencji

ogólnej i indywidualnej. Sąd uznał, że charakter czynu a także zagrożenie ustawowe uzasadniały wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności we wskazanym wymiarze. Wymierzona kara ma przede wszystkim wpłynąć zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość. Również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa powinna spełnić ta kara swoje zadanie.

Wymierzając karę Sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin miesięcznie.

Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie priorytetową zasadą mającą wpływ na orzeczenie o karze jest dyrektywa oddziaływania wychowawczego. W dotychczasowym sposobie życia oskarżonego nie znaleziono podstaw, aby uznać, że kara winna mieć oddziaływanie stricte represyjne. Należy mieć na względzie, iż oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, ponadto charakter czynu popełnionego przez oskarżonego powoduje, że nie jest on sprawcą wymagającym izolacji. W ocenie Sądu kara ograniczenia wolności pozwoli spełnić podstawowe cele kary a w konsekwencji nie narusza dyspozycji art. 58 § 1 kk.

Dolegliwość wymierzona oskarżonemu zawiera w sobie wszystkie elementy kary, a więc spełnia cel retributywny (nieodpłatna praca) oraz cele prewencyjne (efekt edukacyjny pracy, praca na cele społeczne, integracja przestępcy ze społeczeństwem) a pozbawiona jest wad kary pozbawienia wolności.

Wymierzając karę Sąd nie tracił z pola widzenia okoliczności wpływających na jej wymiar. Do okoliczności łagodzących zaliczono przyznanie się do zarzucanego czynu zaś do okoliczności obciążających uprzednią karalność oskarżonego.

Stosownie do treści art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 2.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zdaniem Sądu możliwości finansowe i zarobkowe oskarżonego biorąc pod uwagę wysokość nałożonego obowiązku, będą pozwalały na uiszczenie tej kwoty bez uszczerbku dla utrzymania oskarżonego.

Aktualnie oskarżony znajduje się w stabilnej sytuacji majątkowej i materialnej uzyskując wynagrodzenie na poziomie 1.980 złotych netto (k. 44 akt). Z uwagi na powyższe o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 627 kpk, obciążając nimi oskarżonego. Zdaniem Sądu konieczność uiszczenia opłaty i wydatków w łącznej kwocie 590 złotych nie wpłynie negatywnie na możliwość utrzymania oskarżonego i jego rodziny. Jednocześnie Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.